

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**Hyperaspistes Diatribae Aduersus Serum Arbitrium
Martini Lutheri**

Erasmus, Desiderius

Coloniæ, 1526

VD16 E 3030

42 De duabus rationibus, cur putauerit dogma suum omnibus inuulgari.

urn:nbn:de:hbz:466:1-34433

Scripturis nō prodidit. Hic oportuit os dīgīto cōs
pescere, reuereri quod lateret, adorare secreta mā
ie statis consilia, & cum Paulo clamare, O homo,
tu quis es, qui contendas cum deo?

4j Quis (inqs) studebit corrigere uitā suam?
Rñdeo, nullus homī, neç etiā ullus poterit, nā cors
rectores tuos sine spū deus nihil morat, cū sint hy
pocrite, Corrigent autē electi & pīj p spm sc̄m, Ce
teri incorrecti pibūt, Nec eñ Augustin⁹ dicit nul
lor⁹ aut oīm opa bona coronari, sed aliquor⁹, ido
nō erūt nulli, q̄ corrigāt uitā suā. Quis credet (in
qs) a deo se amari? Rñdeo, Nullus homī credet, ne
ç poterit, electi uero credēt, cæteri nō credētes, p̄
ibunt, indignātes & blasphemātes, sicut tu hic fa
cis, Nō igit̄ nulli erūt, q̄ credēt. Quod uero his do
gmatibus fenestra aperit ad impietatē, esto, illi p̄
tineant ad leprā supius dictā, tolerādi mali, Nihil
Iomīnus simul eisdē aperit porta ad iusticiā & in
troit⁹ ad coelū & uia ad deū, propījs & electis. Qd̄
si tuo cōsilio, istis dogmatibus abstinuerim⁹, & ho
minibus uerbū hoc dei abscōderim⁹, ut unusquis
q̄ falsa p̄suasione salutis illusus, Deū nō disceret ti
mere & humiliari, ut p̄ timorem tandem ad grāmet
amorē ueniret, tū pulchre clauerimus fenestrā tu
am, uer̄ loco eius aperiremus nobis & omnib⁹
ualuas, immo hiatus & uoragine, nō modo ad i
pietatē, sed ad inferni profunda, Sic ipsi nec intra
remus in coelū, tum alios intrantes prohiberem⁹

4z Quae igit̄ utilitas aut necessitas, talia iuul
gandi, cū tot mala uideant inde prouenire? Res
pondeo, satis' erat quidē dicere, Deus noluit ea uul
gari, uolūtatis uero diuinæ rationē querendā nō

est.

esse, sed simpliciter adoranda data gratia deo, quod cum sit iustus & sapiens solus, nulli faciat iniuriam, nec stulte aut temere propria agere possit licet nobis longe secundus appareat, hac responsione prius sunt contencit. Tamen ut ex abundantia supererogemus, Ducas res ex iungunt talia predicari, Prima est humiliatio nostrae superbi & cognitio gratiae dei, altera ipsa fides Christiana, Primus deus certo promisit humilitatis, id est deploratis & desperatis, gratiam suam. Humiliari vero penitus non potest homo, donec sciat, prorsus extra suas vires, consilia, studia, voluntate, opa, oino ex alterius arbitrio, consilio, voluntate, ope, suam pendere salutem, neque dei solius, Siquidem, quod diu persuasus fuerit, sese ultra tantulum posse pro salute sua, manet in fiducia sui, nec de se penitus desperat, ideo non humiliatur cor deo, sed locum, tempus, opus aliquod sibi presumit ultra sperat, uel optat saltem, quo tandem pueniat ad salutem. Qui uero nihil dubitat, totum in uoluntate dei pendere, is prorsus de se desperat, nihil eligit, sed expectat operante deum, is proximus est gratiae, ut saluus fiat. Itaque propter electos ista uulgatur, ut isto modo humilitati & in nihilum redacti, salvificantur, Ceteri resistunt humiliationi huic, immobinant doceri hanc desperationem sui, aliquid ultra modicum sibi relinquunt, quod possint. Hi occulte manent superbi & gratiae dei aduersarij. Hec est (ing) una ratio, ut prius promissionem gratiae humilitati cognoscant, inuocent & accipiant.

¶ Altera est, Quid fides est rebus non apparentibus. Ut ergo fidei locus sit, opus est, ut omnia quod creduntur, abscondantur, Non autem remotius absconduntur, quam sub contrario obiectu, sensu, experientia. Sic deus dum uiuiscat,

ficat, facit illud occidendo, dū iustificat, facit illud
reos faciendo, dū in cœlū uehit, facit id ad inferz
nū ducendo, ut dicit scriptura, Dñs mortificat &
uiuificat, deducit ad inferos & reducit. 1. Reg. 2. de
qbus nunc nō est locus prolixius dicendi, Qui noſ
ſtra legerūt, habēt hæc ſibi uulgatissima, Sic æterz
nā ſuā clemētiā & misericordiā abſcōdit ſub æter
na ira, Iuſtitiā ſub iniqtate. Hic eſt fidei ſummuſ
gradus, credere illū eē clemētē, q̄ tā paucos ſaluat
tā multos dānat, credere iuſtū, q̄ ſua uoluntate nos
neceſſario, dānabiles facit, ut uideat, referēte Eras
mo, delectari cruciatibus miferorū & odio potius
q̄ amore dignus. Si igit posſem uilla rōne cōprehē
dere, quomō is deus ſit miferors & iuſtus, q̄ tan
tā irā & inquitatē oſtēdit, nō eſſet opus fide, Nūc
cū id cōprehendi nō poteſt, fit locus exercendae fi
dei, dū talia p̄dicantur, & inuulgantur, non aliter
q̄ dum deus occidit, fides uitæ in morte exerceſt,
Hæc nunc in præfatione ſatis.

48 Hoc mō rectius diſputatiſbus in iſtis para
doxiſ. cōſulit, q̄ tuo cōſilio, q̄ p̄ ſilentiū & abſtinen
tiā, uis illorū impietati cōſulere, Quo tñ nihil profi
ciſ, Nā ſi uel credas uel ſuſpiceris eē uera (cū ſint
nō parui momēti paradoxa) q̄ eſt mortalitū inſatu
rabilis cupidio, ſcrutandaꝝ ſecretaꝝ, reꝝ, tumſma
xime, cū maxime occultatas uolumuſ, facies hac
monitione tua euulgata, ut multo magis nūc ue
lint omnes ſcire, an uera ſint ea paradoxa, ſcilicet,
tua contentione accēſi, ut nullus noſtrū haſtenus
tancā anſam p̄ſtiterit ea uulgādi, quantā tu, hac re
ligioſa & uehementi monitione, Prudentius mul
to feciſſes, ſi prorsus tacuiſſes de hiſ paradoxiſ
cauēdiſ